

Cua Lại Chồng Cũ

Contents

Cua Lại Chồng Cũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4: (hoàn)	7

Cua Lại Chồng Cũ

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, hiện đại, gương vỡ lại lành, ngọt văn, HE. Edit: MinorthingTrình Trùng Chi muốn cùng Cảnh Phong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-lai-chong-cu>

1. Chương 1

Chú ý: Công là Trình Trùng Chi, thụ là Cảnh Phong, nếu muốn xem tác giả xác định ai công ai thụ, thì inbox mình đưa link gốc của truyện. Xin đừng comment nghịch CP (đổi công thành thụ, thụ thành công, công giống thụ quá, công phải làm thụ mới đúng v.v...) dưới mọi hình thức, cảm ơn các bạn đã hiểu và hợp tác ạ.

“Chúng ta chia tay đi.”

Trình Trùng Chi cúi đầu, ngón tay vô thức chà xát trên vạt áo sơ mi, khiến cho nó bỗng nhiên xuất hiện những nếp nhăn, anh không dám ngẩng mặt nhìn hấn.

Người đối diện bị lời nói của Trình Trùng Chi thoáng làm chấn động một lúc, động tác lột tôm trên tay cũng ngừng lại, nhưng ngay lập tức khôi phục như cũ, vẫn thông thả tiếp tục lột vỏ tôm còn bỏ dở, sau đó hấn chấm với một ít tương, đưa đến trước mặt Trình Trùng Chi, cất giọng cực kỳ êm ái:

“Em có thể biết lý do tại sao không?”

Trình Trùng Chi ngẩng đầu lên ngay, ánh mắt bỏ qua con tôm trắng nõn như ngọc đã được lột sạch sẽ, chẳng hề có ý muốn ăn nó, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt Cảnh Phong, gần từng chữ: “Thất niên chi dương.” (lời nguyên 7 năm)

Mí mắt Cảnh Phong không kiềm chế được mà giật vài cái, rồi hần dụi dằm nở nụ cười, vẫn chủ động đưa con tôm đã được chấm tương đến bên mép Trình Trường Chi: "Nước Chanh Nhì (*Tranh Tráp = nước chanh, đồng âm với Trình Trường*), chúng ta yêu nhau đã bao lâu rồi?"

"Ồ..." Trình Trường Chi chớp con tôm theo thói quen, anh mới chợt dạ nhận ra mình vừa ầm ĩ đòi chia tay, bèn nhăn mũi trả lời một cách rầu rĩ: "À... khoảng 10 năm."

"Lâu rồi ha."

Cảnh Phong nhúng bàn tay vào bát nước bên cạnh rửa sạch sẽ, đảm bảo không còn chút mùi tanh nào có thể gây khó chịu cho Trình Trường Chi, mới đưa tay lên vuốt ve mái tóc Trình Trường Chi, nhìn anh tràn ngập cưng chiều: "Yêu nhau lâu như vậy, anh cho rằng em không biết ngôn ngữ cơ thể của anh mỗi khi anh dối lòng sao? Lúc chợt dạ, anh luôn nhìn chăm chú vào mắt em, hồng tăng cường độ tin cậy của lời nói."

Bị đánh trúng tim đen, Trình Trường Chi như quả bóng xì hơi, cả người đều héo hon, anh lẩm bẩm: "... Nhưng anh vẫn muốn chia tay."

"Không thể nói em biết nguyên nhân?"

"... Không."

Toàn thân Trình Trường Chi khẽ run một chút, anh cúi đầu, trề môi, ra vẻ như mình tủi thân lắm.

Cảnh Phong và anh thi nhau im lặng trong chốc lát, nhưng hần chẳng nỡ nhìn dáng dấp oan ức của anh, bèn thở dài: "Thế anh định chuyển đi?"

Không chờ Trình Trường Chi đáp lời, hần lại nhìn sang nơi khác, "Bây giờ tình hình thuê mướn nhà đang căng thẳng, anh mà ra ngoài tìm phòng mắc hơn chỗ này cũng chả có đâu, nếu không ngại, anh cứ ở đây tiếp tục, làm bạn cùng phòng của em cũng được."

Trình Trường Chi bắn khoăn cắn môi, Cảnh Phong làm bên bắt động sản, lời của hần quả thực rất đáng tin. Hơn nữa giá cả thuê nhà ngoài kia cũng quá cao, anh lại chẳng muốn share phòng với người lạ, phải tiêu tốn đến vài ngàn mỗi tháng lương chỉ để trả tiền mướn nhà đúng là quá nặng nề. Ít ra trước khi tìm được chỗ ở thích hợp, ngoại trừ tiếp tục ở lại nơi này thì chẳng còn biện pháp nào khác.

"... Anh sẽ chia tiền thuê."

Cảnh Phong gật đầu, xoay người rót hai cốc rượu, đưa cho Trình Trường Chi một cốc: "Vậy thì, chào mừng anh, bạn cùng phòng mới của em."

2. Chương 2

Trình Trùng Chi nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Từ lúc chia tay với Cảnh Phong đến giờ đã một tuần trôi qua.

Tuy anh khá áp lực về vấn đề kinh tế nên vẫn chưa chuyển đi, song cuộc sống giữa hai người bạn cùng phòng diễn ra vô cùng êm ả.

Cảnh Phong dậy sớm chạy bộ như thường lệ, mà Trình Trùng Chi thích nằm vùi ngủ nướng, vì thế mỗi khi rời giường anh đã có sẵn bữa sáng nóng hổi trên bàn. Công ty Cảnh Phong tiện đường, sau khi ăn sáng Cảnh Phong sẽ lái xe đưa anh đi làm. Cảnh Phong lại là người rất yêu thích bếp núc, công việc khá nhàn hạ, thường thường nấu nhiều ăn không hết, cho nên trưa nào Cảnh Phong cũng mang cơm đến cho anh, thuận tiện chào hỏi đồng nghiệp anh nữa. Sau khi tan làm Cảnh Phong sẽ sang đón anh về, hai người cùng đi siêu thị mua đồ, trao đổi với nhau xem tối nay ăn gì. Chung sống 10 năm ròng, số bạn bè chung của hai người tăng lên đáng kể, vì vậy có ra ngoài đi chơi với bạn thì hầu như cặp đôi này vẫn đi cùng nhau.

Cảnh Phong vốn là người yêu cực kỳ sẵn sàng, nhân nhượng, cho dẫu người kia đã chuyển thành bạn cùng phòng, Cảnh Phong Vẫn chăm lo Trình Trùng Chi đến tận chân tơ kẽ tóc.

Mang một gương mặt rầu rĩ suy sụp, ánh mắt Trình Trùng Chi dờ dãi nhìn tin nhắn uy hiếp vừa nhận được từ “người kia”, anh khẽ cắn răng, suy đi nghĩ lại, sửa sang tin nhắn, cuối cùng bấm một câu hoàn chỉnh gửi mấy đứa bạn.

“Tôi chia tay với Cảnh Phong rồi.”

Gửi xong tin nhắn anh liền tắt điện thoại, lựa chọn bốc hơi khỏi thế giới, dùng chăn che phủ kín đầu mình, co người chui rúc thành một nùi.

Trình Trùng Chi có gương mặt khả ái trắng trẻo, người gầy người thích hoa gặp hoa nở, IQ và EQ hơi khiếm khuyết tí cho nên đặc biệt khó theo đuổi, vô tình làm rất nhiều người thầm thương trộm nhớ anh phải bỏ cuộc. Tuy vậy Cảnh Phong là kẻ duy nhất vững như bàn thạch, mặt dày như sắt thép, tốn bảy năm trời theo đuổi ròng rã mới của được anh về nhà. Hai người chung sống trong ba năm phải gọi là vãi đường ngán chết cầu độc thân, tình cảm mặn nồng khăng khít, dù không hay nói lời ân ái, nhưng chỉ 1 cử chỉ nhỏ xíu giữa hai người cũng đủ có lực sát thương lũ FA gặp mấy lần những lời yêu mật ngọt.

Cảnh Phong luôn ở vị thế nhân nhượng người yêu, lúc nào cũng mềm mỏng dịu dàng, hết lòng sẵn sàng Trình Trùng Chi, quan tâm đến từng sự thay đổi tâm lý của anh, bao dung mỗi khi anh tùy hứng giận dỗi, sủng người ta đến vô lý, hận không thể móc tim móc phổi yêu thương anh cả đời cả kiếp này, hằng ngày

đều trình diễn cho mọi người xung quanh cái gọi là bản chất giấm tinh.

Thế rồi hai người đột ngột chia tay không một lời báo trước, vừa nghĩ liền biết phải có nội tình ẩn khuất bên trong.

Hòa Đồng trợn hai tròng mắt, cả người cứng đờ vắn vẹo, nhìn chàng trai bên cạnh với gương mặt âm trầm đang nhấp cốc rượu trong tay, cậu há miệng run rẩy hỏi: “... Anh Cảnh, đây là lý do vì sao... anh trở nên...?”

Cảnh Phong liếc mắt trông thấy dòng tin nhắn của Trình Trùng Chi hiện ra trên máy Hòa Đồng, biểu tình đột nhiên dịu dàng hẳn, rồi khi tầm mắt đã sang Hòa Đồng lại trở nên sắc bén: “Nước Chanh Nhi bị người ta lừa.”

“Em không có không phải em em chưa làm gì hết!” Bị ánh mắt đe dọa của Cảnh Phong khiến lưng cậu trở nên lạnh buốt, Hòa Đồng - đã có nhiều kinh nghiệm - nên phải rũ sạch quan hệ ngay, thấy Cảnh Phong có vẻ tin tưởng bộ dáng mình, lúc này mới thở ra một hơi.

Cảnh · nổi tiếng giấm tinh mà chúng bạn ai ai cũng biết, đứa nào nhìn Nước Chanh Nhi lâu một chút đều sẽ nhận được ánh mắt cảnh cáo của hắn, đi kèm nắm đấm có thể bung ra bất cứ lúc nào, có lần người kia lỡ dại hôn tiểu Nước Chanh Nhi trong một trò chơi thách rượu, bị dần như cái mền suýt nữa ói hết cơm tối ra ngoài, tuy nhiên trước mặt tiểu Nước Chanh Nhi hắn vẫn mang dáng vẻ mềm nhũn ôn nhu, như một cô dâu nhỏ hiền thảo, cái gì cũng tốt cái gì cũng được, cực kỳ đa nhân cách.

Biết tâm trạng Cảnh Phong đang rất tệ, chực nổ tung, Hòa Đồng dịu giọng khuyên hắn: “Anh Cảnh, tiểu Nước Chanh Nhi...”

Chưa dứt câu khỏi miệng, ánh mắt cay nghiệt của Cảnh Phong liền bắn ra, “”Tiểu Nước Chanh Nhi” tên này chỉ một mình tao mới được gọi. Với cả,” Cảnh Phong rót thêm hai ly rượu, rút một điều thuốc thơm từ chiếc hộp trên mặt bàn, nhưng chỉ đưa lên mũi ngửi ngửi mà không nhen lửa, hắn dựa vào sofa hất cằm nhìn về hướng Hòa Đồng: “Nước Chanh Nhi nhà tao hoàn hảo 360°, sự việc lần này nhất định có người giật dây sau lưng. Tao khuyên mày nghĩ thật kỹ trước khi phát ngôn.”

Lông tơ da gà Hòa Đồng bỗng dựng đứng lên một loạt, còn run run dữ dội, nội tâm cực kỳ oan ức. Là bạn của Trình Trùng Chi lâu năm như thế, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ Trình Trùng Chi là dạng nào, anh rất chính trực thậm chí còn gần bướng, đôi lúc hay để tâm chăm chăm vào chuyện vụn vặt, nhưng tâm địa tuyệt đối chẳng xấu. Cậu không định nói xấu tiểu Nước Chanh Nhi với hắn, chỉ là muốn Cảnh Phong dừng vì chuyện này mà nhắm mắt nhắm mũi trách cứ Trình Trùng Chi, kết quả trình độ “tự bênh” của người ta còn vượt xa cậu. Quên đi, lúc trùu tự bênh kiêm giấm tinh Cảnh Phong đang tâm trạng không tốt, việc quan trọng nhất là bảo toàn tánh mạng.

Cậu chớp chớp mắt, cứng đờ tổ lái sang chuyện khác: “... Nếu anh nghiện thuốc thì cứ hút, chỉ một điều thì có ám mùi đâu, trước đây chẳng phải anh nghiện rất nặng à, mỗi ngày không hút hết một hộp thì không chịu nổi?”

“Không được,” Cảnh Phong nhét điều thuốc lại vào trong hộp, “Nước Chanh Nhi không thích mùi thuốc, dù một điều cũng sẽ có mùi.”

“Ồ cái đậu, con mẹ, em với ông bạn bè lâu như thế, sao em không biết! Chả trách có lần em vừa móc một điều ra đã bị anh đánh bầm mặt!”

Cảnh Phong lạnh lùng liếc xéo cậu, trên mặt có chút đắc ý mơ hồ: “Vì Nước Chanh Nhi sẽ không nói, nhưng nếu quan sát kỹ phản ứng của anh ấy, mày sẽ nhận ra.”

Hắn lườm Hòa Đồng thêm cái nữa, hơi nhướn mày, không màng đến lời giữ chân của những người khác, cẩn thận chỉnh sửa áo khoác: “Được rồi, tao mà về trễ là cửa hàng bán món sữa yêu thích của Nước Chanh Nhi sẽ đóng mất.”

Đôi chân dài vừa bước được hai bước, hắn bỗng dừng lại xoay người, cau mày dặn Hòa Đồng: “Tiểu Nước Chanh Nhi rất có chủ kiến, lòng tự ái cũng cao, cực kỳ trách nhiệm. Vụ này chắc chắn có đứa giở trò sau lưng, muốn ly gián tình cảm tụi tao. Tao muốn mày điều tra chuyện này, nhất định không để Nước Chanh Nhi biết, đừng làm anh ấy nhọc lòng thêm.”

***Tác giả có lời muốn nói:** Viết truyện đầu năm mãi chưa viết xong, có lẽ ngày mai sẽ hoàn thành. Nước Chanh Nhi muốn chia tay là có nguyên nhân! Hy vọng mọi người yêu thích.*

3. Chương 3

Gần đây Trình Trùng Chi khổ não vô cùng.

Dù ở bên đám chiến hữu rượu chè, Trình Trùng Chi vẫn chỉ héo hon ủ rũ ngồi trong góc ghế sofa, tinh thần ỉu xiu.

Mọi người đều là bạn bè chung của cả Trình Trùng Chi lẫn Cảnh Phong, đã quen nhìn cặp đôi ngọt ngào êm ấm với nhau, đáng vẻ uể oải của Trình Trùng Chi khiến bọn họ không khỏi bối rối.

Một “kẻ thế mạng” đại diện những người còn lại bị đẩy lên trước, tiến đến cạnh Trình Trùng Chi, “Tôi nói... Trùng Chi,” Hắn nuốt nước bọt, chẳng dám khều tay anh, trong lòng vẫn còn ám ảnh ánh mắt ghen tuông lạnh buốt dường như có ở khắp mọi nơi của bà chúa ghen Cảnh Phong: “Rốt cục tại sao anh lại chia tay với Cảnh Phong à? Hắn ta làm chuyện gì có lỗi với anh, bọn em đi chửi hắn!”

Nghe vậy, Trình Trùng Chi càng gầy mòn, co lại thành một cục trên sofa, vùi mặt vào bên trong gối, một lúc thật lâu sau anh mới chậm rãi cất tiếng nói, nếu không nghe kỹ còn tưởng là tiếng gió hiu hiu rất thảm thì: “... Không phải hắn có lỗi với tôi... Là... Là...”

“... Tôi... Hình như tôi ngoại tình.”

Vừa dứt lời, căn phòng nhỏ bỗng nhiên tràn ngập một bầu không khí yên tĩnh chết lặng, như thể tất cả đều bị ngưng đọng bởi phím “stop” được ấn xuống, về mặt chúng bạn cứng đờ. Mãi đến khi tiếng “cùm cụp” vang lên, là chiếc điện thoại di động của “kẻ thế mạng” hồi nãy tuột từ trên tay xuống đất, cả căn phòng mới về trạng thái băng tan, mồm năm miệng mười la hét nhốn nháo.

“... Không, không thể nào!”

“Anh anh anh, làm sao có khả năng ngoại tình!”

“Lại còn ”hình như“! Có ai ngoại tình mà nói ”hình như” không!”

Mọi người láo nháo làm Trình Trùng Chi như một bó cải thìa héo úa, vô cùng đáng thương chớp mắt: “... Tôi, tôi không biết. Là hồi trước khi đi công tác, có lần tôi uống say, tỉnh lại thấy một gã đàn em nằm bên cạnh. Trên thân người gã ta chỉ chút những vết tím đỏ, gã bảo tối hôm trước tôi say rượu rồi làm gã...”

“Dù gã ta có ảnh chứng minh, nhưng thật sự tôi chẳng nhớ gì!”

“Tôi, hình như tôi ngoại tình thật rồi ấy.” Trình Trùng Chi hết sức chán nản, không thể tin được mình vậy mà lại là dạng say rượu mất lý trí: “... Gã đó lấy việc này gây áp lực bắt tôi chia tay Cảnh Phong... Ày, mấy người muốn mắng cứ mắng, muốn chửi cứ chửi, chuyện này đúng là lỗi do tôi...”

Trình Trùng Chi nhắm chặt hai mắt, nhân cách của anh từ nhỏ đến lớn được hình thành dưới sự giáo dục khắt khe của một gia đình truyền thống, tạo nên bản tính rất chính trực nơi anh, khiến anh vô cùng khó tiếp thu chuyện này. Trước tiên, dù ngoại tình vốn là sai lầm, nhưng bất luận anh có thật sự ngoại tình hay không, anh cũng chẳng nên có thái độ che giấu và lừa dối người yêu... Cảm giác tội lỗi mãnh liệt này mới là nguyên nhân thực sự khiến anh phiền muộn bấy lâu nay.

Trình Trùng Chi cứ tưởng nghe xong đám bạn sẽ dồn dập mắng anh một trận, nhưng những người trong phòng đều im lặng một lúc lâu, rồi đồng loạt thở dài một hơi.

Trình Trùng Chi được Cảnh Phong bảo vệ quá tốt, con người anh lại vô cùng chính trực, hoàn toàn không thể ngờ anh lại rơi vào cạm bẫy của người khác.

Đàn em đi công tác chung, cái gọi là “say rượu loạn tính” và “chứng cứ ngoại tình”, cùng với màn uy hiếp chia tay “không được nói với Cảnh Phong”. Nếu không lầm, rất có khả năng đây là một màn dàn dựng quy mô của thằng điên nào đó đang theo đuổi Trình Trùng Chi.

Từ khi lên đại học, Trình Trùng Chi rất được người ta hâm mộ, chuyện tương tự xảy ra với anh quả thật không ít, căn bản đều bị Cảnh Phong âm thầm quét sạch, không ngờ lần này lại thành công.

Xem ra số đào hoa cũng là cái tội.

Mr “kẻ thế mạng” chuyển sang trạng thái mất trí nhớ tạm thời, tiến đến gần rồi vỗ vỗ vai Trình Trùng Chi một cách đầy thấu hiểu, thậm chí nhân lúc người ta đang hoang mang bối rối còn cả gan đưa tay bẹo vào má người ta một cái.

4. Chương 4: (hoàn)

“Ừ, tôi biết rồi.”

Cảnh Phong cúp điện thoại, dựa vào cửa sổ, hắt nheo mắt ngắm nhìn từng dải đèn vàng mờ hồ xa xa từ những tòa nhà.

Hắn đã biết.

Ngoại tình? Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không hư vô, không bao giờ có chuyện ngoại tình.

Lời nguyện bảy năm? Hắn từng nghĩ trăm phương ngàn kế để vun vén tình cảm đôi bên, lý do này cũng không thể xảy ra.

Hắn hao tổn bao nhiêu tâm tư nhiều năm như vậy, chỉ để che chở và bảo vệ một người, ấy vậy mà chỉ cần một lần sơ suất, bị tên hậu bối tâm cơ nào đó nhảy vào thừa nước đục thả câu, lợi dụng sự chính trực và tính cách luôn chịu trách nhiệm của Trình Trùng Chi khiến hai người chia tay.

Hừm, mày nghĩ rằng tao sẽ lỏng lẻo điên cuồng, hiểu lầm càng thêm chồng chất, anh tổn thương em, em tổn thương anh, cuối cùng sẽ chẳng có kết thúc gương vỡ lại lành nào cả?

Hạ đẳng! Ấu trĩ! Đáng thương!

Mày cho rằng có thể bằng vận may mà chia cắt tình cảm giữa tao và Trình Trùng Chi sao? Ày, loại súc vật bé nhỏ như mày cũng dám “ngược tâm” tiểu Nước Chanh Nhi nhà tao?

Chắc mày chẳng ngờ tao và người yêu tao ngọt ngào ân ái mọi lúc mọi nơi, cả ngày “làm” không biết mệt.

Để xem ai còn dám ngược tiểu Nước Chanh Nhi của tao!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Cảnh Phong ghì lại vẻ mặt trào phúng, thay vào đó là sự ôn nhu sủng nịch từ trong xương tự động toát ra. Hắn nhẹ nhàng đến gần cửa hành lang, quả nhiên nhìn thấy Trình Trùng Chi đang xiêu vẹo cởi giày.

Một đôi tay rắn chắc vững vào ôm trọn lấy anh vào lòng, Trình Trùng Chi bất chợt phản ứng, rồi lúng túng nhếch môi: “Ồ... ôi, em ở nhà sao.”

“Vâng, chờ anh về.” Cảnh Phong vừa dịu dàng đáp lời, vừa quỳ xuống đất thay giày cho Trình Trùng Chi, sau đó mang vào chân anh đôi dép lê, cầm lấy áo khoác của anh rồi đỡ anh ngồi lên sofa. Hắn nhanh chóng bày ra trước mặt anh bao nhiêu là thức uống kèm đồ ăn vặt, cuối cùng hắn móc ra một hộp nhưng tờ đầy trịnh trọng, ánh mắt tràn ngập vẻ chờ mong mà đưa tới anh: “Đây là cho anh.”

Trình Trùng Chi ngơ ngác mở hộp, bên trong là chiếc đồng hồ xịn mà anh ao ước từ lâu.

“Nước Chanh Nhì,” Cảnh Phong cầm lấy chiếc đồng hồ, thật cẩn thận đeo vào cổ tay Trình Trùng Chi, rồi nắm lấy tay anh mà hôn lên mu: “Em yêu anh rất nhiều, xin anh hãy ở bên em.”

Trình Trùng Chi đỏ mặt, muốn rút tay ra nhưng lại không thể cử động, đôi mắt anh lóe sáng chớp chớp, nhưng biểu tình này nhanh chóng bị nén lại: “... Nhưng mà, tụi mình chia tay rồi.”

Cảnh Phong kéo tay Trình Trùng Chi, tiếp tục hôn chậm rãi lên mu bàn tay anh: “Em biết, nhưng hiện tại anh độc thân, em độc thân, ai cấm em theo đuổi anh?”

“Coi như chia tay rồi cũng chẳng sao, em sẽ tiếp tục theo đuổi anh, dù mất cả đời em vẫn không thấy mệt.”

Ánh mắt Cảnh Phong quá thâm tình, khiến Trình Trùng Chi không nhịn được nóng ran cả gương mặt, sau đó anh cắn môi, nặng nề cúi thấp đầu kề mặt vào sát Cảnh Phong, nhưng ngay lập tức bỗng ngẩng lên như thể đã quyết định điều gì: “... Anh, anh phải thú nhận với em một chuyện.”

Không chờ Cảnh Phong hỏi, anh giống như bị vong nhập, tự nhiên xổ ra một tràng không ngừng nghỉ: “Anh... anh say rượu loạn tính ngoại tình thẳng kia gây áp lực bắt anh chia tay vì vậy anh anh anh anh...”

Lời còn chưa dứt, Cảnh Phong liền ôm chặt lấy anh. Cả người Cảnh Phong thậm chí còn run nhẹ lên, thì thâm luồng hơi nóng ướm vào tai anh:

“Em biết.”

“Ồ?”

Lúc này đến phiên Trình Trùng Chi đứng hình.

“Em đã điều tra xong mọi chuyện, là anh bị lừa, Nước Chanh Nhì.” Cảnh Phong cười chỉ chỉ vào trán anh: “Đã nói có em đây giám sát, thẳng nào con nào cả gan dám bỏ lên giường anh. Anh không hề ngoại tình, anh chỉ là bị gã dùng thủ đoạn hèn hạ để lừa gạt.”

“Thế nhưng...” Cảnh Phong cúi người, thoáng liếm vào bên tai Trình Trùng Chi: “Em thật sự hạnh phúc vô cùng, anh sẽ vì quan hệ của chúng ta mà vi phạm nguyên tắc, vì tình cảm của chúng ta mà nhường nhịn, vì tình cảm của chúng ta mà thăng thần...”

“Điều đó làm cho em càng lúc càng yêu anh nhiều hơn, tiểu Nước Chanh Nhi.”

Trình Trùng Chi đỏ mặt, trong đầu ngất ngất ngây ngây, cảm phục trình ảo tưởng sức mạnh của Cảnh Phong nhà mình đã đạt đến cảnh giới vô đối.

Anh bị uy hiếp không phải bởi vì biết Cảnh Phong trân trọng tình cảm hai người nhiều như thế nào, sau khi chia tay anh không chuyển nhà ngay không phải vì sợ Cảnh Phong suy sụp, cuối cùng, anh thăng thần không phải bởi vì cảm động tấm chân tình của Cảnh Phong, anh không hề, không hề!

Hai người ôm ấp nhau dưới ánh đèn ấm cúng, Trình Trùng Chi đỏ ửng cả hai gò má, Cảnh Phong hôn lên đôi mắt anh rồi từ từ hôn xuống, trời chiều gió nhẹ mát mẻ thổi lật phất qua gương mặt họ, bầu không khí lãng mạn muốn nổ tung.

Hôn đến vành tai Trình Trùng Chi, Cảnh Phong rốt cục bộc phát thói ghiền hôn hít sờ soạng người yêu, liếm tai xong chưa hết thèm thuồng, vẻ mặt hần biến thành con cáo già đời, giọng nói cất lên đầy tủi thân: “Tiểu Nước Chanh Nhi lạnh nhạt em mấy ngày, cũng nên bồi thường em một chút... Chẳng hạn như... Một đêm, bảy lần cái gì lang đó đó... Hoặc tư thế lần trước chúng mình xem trên TV, em cũng muốn thử...”

Trình Trùng Chi:...

Tác giả có lời muốn nói:

Luôn cảm thấy viết bị nghẹt, không đủ ngọt và cũng chưa diễn đạt rõ ràng hết ý tưởng của tôi...

Ày... Đoạn này chuẩn bị chưa tới, lúc viết đại cương thì cảm xúc cực mãnh liệt, một hơi viết xong lại không tìm được cảm giác...

Sau này sẽ cố gắng hơn. (Tay nắm thành nắm đấm)

- HOÀN -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-lai-chong-cu>